

ת"ד 2559/08/15 - מדינת ישראל נגד ישראל לקאו

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 2559-08-15 מדינת ישראל נ' לקאו

11 יוני 2017

פרק פמי 2721/15

לפני כבוד השופט נאיל מהנא
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשמת
ישראל לקאו

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אילנה שילו

ב"כ הנאשמת: עו"ד שלמה ברוש ועו"ד מאיר דרורי

הנאשמת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

מבוא

1. עסקין בתאונת דרכים קטלנית בה קופחו חייה של המנוחה אנייש מקונן (להלן: "המנוחה"), אשר מצאה את מותה עקב תאונה בעת שנסעה ברכב שהיה נהוג על ידי הנאשמת.

השאלה הדרושה הכרעה הינה מה דינה של הנאשמת אשר גרמה ברשלנותה למותה של המנוחה.

עמוד 1

האשמה ומהלך הדיונים

2. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה את העבירות הבאות:
- גרימת מוות ברשלנות**, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וסעיף 64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), יחד עם סעיף 40 לפקודת התעבורה.
- נהיגה ברשלנות וגרימת נזק לאדם**, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בצירוף סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, יחד עם סעיף 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**");
- אי מתן זכות קדימה**, עבירה לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה;
3. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 09.05.15 בשעה 16:00, נהגה הנאשמת בכביש 1 לכיוון תל אביב והסיעה ברכבה את המנוחה ושלושה נוסעים נוספים.
- הנאשמת טענה בדרך ולא יצאה במחלף יד השמונה ולפיכך בהתאם להוראות תוכנת הניווט דרך מחלף לטרון פנתה שמאלה לכביש 3 ומיד השתלבה בנתיב המיועד לפנייה שמאלה מכביש 3 חזרה לכביש 1 לכיוון ירושלים.
- אותה עת נסע רכב מסוג קיה בכביש 3 מכיוון לטרון לכיוון מודיעין (להלן: "**הקיה**" או "**רכב המעורב**"). הנאשמת שבכיוון נסיעתה לכיוון רכב הקיה שדה ראייה פתוח למרחק 140 מטר, פעלה בהתאם להוראות תוכנת הניווט בטלפון הסולללרי שלה אותו החזיקה בקרבתה, החלה בפניה שמאלה לנתיב המשתלב בכביש 1 כשהנתיב אותו היא חוצה אינו פנוי ומבלי שהבחינה, בשל רשלנותה וחרף שדה ראייה פתוח, ברכב הקיה הנוסע בנתיבו ומתקרב לעברה.
- נהג הקיה בלם אך בשל כניסת רכב הנאשמת לנתיב נסיעתו בעת שהקיה במרחק קצר ממנו, לא הצליח לעצור את הקיה והתנגש עם החזית השמאלית של הקיה בחזית צד שמאל של רכב הנאשמת.
- כתוצאה מהתאונה נפצעה המנוחה ומותה נקבע בחלוף כחצי שעה בבית החולים. הנאשמת ושלושת הנוסעים הנוספים ברכב, נפגעו אף הם ונגרמו להם חבלות ושברים בצלעות ובעמוד השדרה. נוסעי הקיה נפגעו גם הם ונגרמו להם שברים ביד, בבית החזה ובגב והם שהו מספר ימים בבית החולים.
4. ביום 09.09.16 לאחר תחילת פרשת התביעה ושמיעת עדותו של הנהג המעורב, ביקשה הנאשמת לחזור בה מהכפירה ולהודות במיוחס לה בכתב האישום. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה ונשלחה לקבלת תסקיר שירות המבחן.
5. טרם שמיעת הטיעונים לעונש ביקש בעלה של המנוחה, מר לייקון מקונן (להלן: "**בעלה של המנוחה**") לומר דבריו ולבקשת המאשימה נשמעו דבריו. בעלה של המנוחה תיאר את הצער שחוהה המשפחה כתוצאה ממותה של המנוחה. הוא ציין כי המנוחה הייתה קרובה משפחתה של הנאשמת וכי כתוצאה מהטרגדיה הנוראית חווה הנאשמת קושי רב. לדבריו הנאשמת הייתה מסייעת רבות למנוחה בחייה וכי כיום לאחר מותה של המנוחה הנאשמת עוזרת למשפחה ולכן הוא ביקש כי בית המשפט ירחם על הנאשמת ויקל בעונשה על מנת שתוכל להמשיך ולהיות קרובה למשפחת המנוחה.

6. לאחר שהתקבל תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת ביום 11.05.16 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש וכעת נותר הוא לגזור את דינה של הנאשמת.

תסקיר שירות המבחן

7. מתסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינה של הנאשמת עולה כי הנאשמת בת 56 גרושה ואם לחמישה ילדים.

8. שירות המבחן פירט בתסקיר את נסיבות חייה הקשות של הנאשמת לאורך השנים. הנאשמת עלתה מאתיופיה בגיל 29 עם בני משפחתה. שירות המבחן ציין כי במהלך חייה עברה אובדנים רבים של הקרובים אליה, וניכר כי מגלה כוחות נפשיים להתמודדות עם החוויות הקשות שעברה, ולשם כך היא נעזרת בסובבים אותה, ונשענת על כוח אמונה רוחני אשר מסייע לה במצבים הקשים.

9. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת לוקחת אחריות ביחס לעבירות מושא כתב האישום. הנאשמת ציינה כי לא ראתה את הרכב המעורב שלטענתה הגיע במהירות גבוהה.

10. שירות המבחן הדגיש כי הנאשמת שיתפה בכאב העצום שחשה על תוצאות התאונה, בין השאר בשל היות המנוחה קרובת משפחה כאמור, עמה היה לה קשר רגשי - נפשי קרוב. שירות המבחן התרשם כי לתאונה הקשה היו השלכות טראגיות אשר השפיעו באופן ישיר גם על הנאשמת, אשר מתמודדת עם אובדן המנוחה עמה הייתה בקשר רגשי משמעותי, וכן מתמודדת עם השלכות הפגיעה על מצבה הרפואי. הנאשמת תיארה כי מטרת הנסיעה הייתה סיוע למנוחה ולמשפחתה בקיום אירוע משפחתי. עוד תיארה הנאשמת כי חשה צער רב על תוצאות התאונה, אשמה וחרטה גדולה כלפי משפחת המנוחה. הנאשמת ציינה כי המנוחה חסרה לה מאוד ועד היום קשה לה לעכל את שהתרחש.

11. שירות המבחן ציין כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי קודם, מנהלת אורח חיים תקין ונורמטיבי בד"כ, חווה את התוצאות הקשות של מעשיה באופן יומיומי, מקבלת אחריות ומביעה חרטה וצער על המקרה, כל אלו מהווים להערכת שירות המבחן סיכוי לשיקומה.

12. בסופו של יום, המליץ שירות המבחן על ענישה מרתיעה במסגרת הטלת עונש של מאסר בעבודות שירות וזאת לצד פסילה משמעותית ועונש מותנה.

13. שירות המבחן ציין כי ביחס להטלת מאסר בפועל, לאור מצבה הבריאותי, ההשלכות האישיות הקשות של התאונה על חייה של הנאשמת עצמה, היותה סובלת מדיכאון ומטופלת תרופתית, מתרשם כי העונש מאסר בפועל עשוי להביא לפגיעה במצבה הנפשי-רגשי, ואף במצבה הבריאותי.

טיעוני הצדדים לעונש

14. ב"כ המאשימה הדגיש את הטרגדיה הקשה והעובדה כי המנוחה קרובת משפחתה של הנאשמת.

15. ב"כ המאשימה טען כי מדובר בדרגת רשלנות שהיא בינונית וזאת מהסיבה שעל פי העובדות הנאשמת פנתה שמאלה כאשר הנתיב השמאלי, הנתיב שאליו נכנסה, לא היה פנוי וכל זה בזמן

שמכשיר הניווט בו השתמשה הסיח את דעתה.

16. ב"כ המאשימה הדגיש כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, הוא קדושת החיים והפגיעה בשלמות הגוף שאין חשוב ממנו. לטענתו, יש לקחת בחשבון גם את העובדה שמלבד הנאשמת נפגעו 4 נוסעים נוספים.
17. ב"כ המאשימה הפנה לת"ד 4021-12-12 **מדינת ישראל נ' רוטשילד** (מיום 10.10.13) שלטענתו דומה מבחינת נסיבות ביצוע העבירה. שם כבוד השופט טננבוים השית בין היתר 10 חודשי מאסר בפועל ופסילה למשך 20 שנה. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי התקבל בחלקו רק לעניין משך הפסילה שהופחתה לתקופה של עשר שנים (עפ"ת 40981-11-13 מיום 10.03.14).
18. ב"כ המאשימה, ביקש לגזור על הנאשמת עונש מאסר בפועל ופסילה לנהוג למשך תקופה ממושכת. לטענתו, בעבירה זו, נסיבותיה האישיות של הנאשמת אינן בעלות משקל ונסוגים וזאת הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה וזאת בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון.
19. לטענת ב"כ המאשימה מתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשים עד 21 חודשי מאסר בפועל. לטענת ב"כ המאשימה העונש הראוי לנאשמת מצוי ברף התחתון ויש להשית עליה 9 חודשי מאסר בפועל וזאת לצד מאסר על תנאי, פסילה לתקופה ממושכת, פסילה על תנאי וקנס.
20. לטענת ב"כ הנאשמת יש לתת משקל רב לעובדה כי הנאשמת נטלה אחריות על תוצאות התאונה וכי בחרה להודות במיוחס לה בכתב האישום כבר בתחילתו של ההליך.
21. ב"כ הנאשמת הפנה להמלצות הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (אוגוסט 2015) בראשותה של השופטת (בדימוס) דליה דורנר לפיה שיקום בקהילה באמצעות ענישה שנועה בין עבודות שירות לצווי מבחן ושירות למען הציבור צפוי להפיק תוצאות טובות יותר מאשר שימוש נרחב יותר במאסרים.
22. ב"כ הנאשמת הדגיש כי הנאשמת מלווה את משפחת המנוחה מאז עלייתם לארץ מסייעת להם ומדריכה אותם בהתאקלמות בישראל, וכן גם ביום התאונה הסיעה את המנוחה ובעלה לסידורים לצורך אירוע משפחתי. ב"כ הנאשמת הפנה לדבריו של בעלה של המנוחה שיש בהן בכדי ללמד על הקשר המיוחד בין הנאשמת למשפחת המנוחה.
23. לטענת ב"כ הנאשמת לנהג הרכב המעורב רשלנות תורמת משמעותית שכן לטענתו הוא נסע במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך ובסופו של דבר גרם להתהפכות רכבה של הנאשמת.
24. ב"כ הנאשמת הדגיש כי הנאשמת בחרה שלא לנהל הוכחות על אף שסבורה כי להתנהגות נהג הרכב המעורב היה אשם תורם בתוצאות התאונה בכך שנסע במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך והרשלנות התורמת שלו משמעותית. לטענתו, הנאשמת טעתה רגעית בהערכת הזמן ואומדן המרחק למתן זכות קדימה לרכב הבא ממול בעת פניה שמאלה.
25. עוד ציין ב"כ הנאשמת כי יש לקחת בחשבון את העובדה כי במקום בו התרחשה התאונה נערכים היום עבודות ביניהן בניית שטח הפרדה חדש וכן הרחבת הנתבי שמאלה וזאת מאחר שארעו באותו

המקום תאונות דרכים רבות.

26. לטענת ב"כ הנאשמת צודק ב"כ המאשימה כי יש למקם את הנאשמת ברף התחתון של מתחם הענישה אולם מתחם הענישה שונה מהמתחם אותו ציין ב"כ המאשימה. לטענת ב"כ הנאשמת מתחם הענישה צריך להיות כפי שנקבע על ידי המחוקק מתחם שנע החל מעונש מינימום של 6 חודשים שאפשר שירוצו בעבודות שירות.

דין והכרעה

27. חוק העונשין קובע בחינה בת שלושה שלבים שעל בית המשפט לבצע בכדי לגזור את עונשה של הנאשמת. **שלב ראשון**, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה הספציפי. בשלב זה על בית משפט לבחון את מכלול השיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה. **שלב שני**, על בית משפט לבחון קיומם של חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, זאת בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, קיומו של פוטנציאל שיקומי משמעותי או צורך מיוחד בהגנה על הציבור. אולם, אם בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם העונש שקבע, אזי יעבור **לשלב השלישי** שבו עליו לקבוע מהו העונש ההולם לנאשמת בתוך המתחם (ראה: ע"פ 2918/13 **אחמד דבס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.13)).

מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה

28. העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, זאת בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין.

29. על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נאשם בהתאם לעקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בו; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין.

30. כמו כן, בהתאם לסעיף 40יב לחוק העונשין, לבית המשפט הסמכות לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת מתחם העונש ההולם.

31. ככלל, מדיניות הענישה הראויה בעבירות של גרימת תאונות דרכים קטלנית ברשלנות, הינה למאסר בפועל. בכך ניתן ביטוי לערך החברתי המוגן: קדושת החיים ולשיקולי ההרתעה.

32. בית המשפט העליון קבע בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.11.09) (להלן: "**פרשת אלמוג**") שיקיים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונות דרכים קטלנית ברשלנות:

א. **האחד**, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה.

ב. **השני**, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן

בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים.

ג. **השלישי**, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות.

33. אין חולק כי בתאונות דרכים קטלנית נפגע כאמור הערך החברתי המוגן העליון: קדושת חיי אדם. בסעיף 304 לחוק העונשין נתן המחוקק ביטוי לערך קדושת החיים והדגיש את החשיבות של ערך זה על ידי כך שהציב סטנדרט מחמיר בהקשר לקיפוח חיי אדם. היינו, המחוקק ביקש בתכלית החקיקה להזהיר ולהתריע מפני אדישות, חוסר אכפתיות וזלזול בחיי האדם (ראה: ע"פ 119/93 **לורנס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(4) 12).

34. יש להתחשב כמובן בנסיבות ביצוע העבירה. סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה רשימה שאיננה סגורה. אמת המידה הקובעת בעבירה של גרימת מוות ברשלנות היא דרגת הרשלנות (ראו: פרשת אלמוג הנ"ל).

35. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם על בית המשפט לזכור כי לא ניתן "**לקבוע אפרוירית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, וגם לא יהיה נכון לנסות וללכת בדרך זו, שכן היא חותרת תחת הוראותיו, נוסחו ורוחו של תיקון 113...**" (כבוד השופט שהם ברע"פ 4088/13 **אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.06.13)).

36. הלכה היא בנוגע לתאונות דרכים קטלניות כי ישלתמשקליות ואף עדיפות לאינטרס הציבורי שבהרתעה מאשר לנסיבות האישיות של הנאשם. יתרה מזאת, יש להשית עונש מאסר גם ביחס לאנשים נורמטיביים שעליהם נמנים רבים מהנאשמים בעבירות מסוגה.

37. יפים לענייננו דברי בית המשפט ברע"פ 9454/12 **טקאטקה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.01.13):

"יודגש, כי בית משפט זה קבע, לא אחת, שעל מנת לבער את נגע תאונות הדרכים מן הראוי להשית על הנהגים המורשעים בגרימת מוות ברשלנות בנסיבות אלו, עונש מאסר לריצוי בפועל ופסילת רשיון לתקופה ממושכת....".

38. בית המשפט העליון בע"פ 11786/04 **אבו טריף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.09.05) קבע כי:

"בתקופה בה התאונות הקטלניות הפכו, למרבה הדאבה, לתופעה המתרחשת כמעט בכל יום, מצווה הביתה משפט לומר את דברו בדרך הענישה, כדי לטעת בתודעתם של הנהגים את החובה לנהוג בהירות, תוך הקפדה על הכללים המתחייבים מהדין. דברים אלה יפיסם במיוחד למערער שבפנינו, שהריאם היה נהג במהירות המותרת באותו מקום, ואם היה בולס כפי שחייבה להעשות לקראת מעבר החצייה, תאונה זו היתה נמנעת. אין ספק שכליאתו של אדם, שעד כה התנהלו חייו באפיק נורמטיבי, כרוכה בייסורים לו ולמשפחתו, וכאלה הם חלקם הארי של עברייני התנועה. ברם, נראה כי לנוכח הקטל המשתולל בדרכים, שוב אין מנוס מלהעדיף את גורם ההרתעה

בענישה על נסיבותיו האישיות של נאשם".

דברים אלה הם רלוונטיים גם בעניינו.

39. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בפסיקה הנוהגת, לרבות הפסיקה שהועברה על ידי ב"כ הצדדים, הגעתי למסקנה כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 6 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד פסילה ממושכת.

40. מהי תקופת הפסילה שיש להשית על הנאשמת: סעיף 40 לפקודת התעבורה קובע כי בנוסף לכל עונש יש להשית עונש פסילה מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלוש שנים. אולם, רשאי בית המשפט בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

41. בע"פ 5302/06 **משה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, מיום 31.05.07), הנאשם לא ציית לרמזור אדום ופגע בנהג קטנוע וגרם למותו. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, פסילת רישיון נהיגה למשך שמונה שנים וכן מאסר מותנה. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי "**אכן מבחינת רמת הרשלנות נמצא המקרה ברף התחתון.....המערער טעה בהתייחסו לאור הירוק שלא היה בכיוון נסיעתו. עם זאת, לא ניתן להתעלם מן התוצאה החמורה של קיפוח חיי אדם. גם יש להתחשב בעובדה שעונש המאסר שהושת הינו קל יחסית. בבוחנו את העונש עלינו ליתן את הדעת לשני מרכיביו, המאסר והפסילה. משהושת עונש מאסר קל, ברי שהיה מקום להטיל עונש פסילה לתקופה לא קצרה. כמו במקרים אחרים דוגמת זה שבפנינו יש ליתן משקל לאלמנט התגמול והרתעת הרבים, על רקע העובדה שעסקינן בתוצאה קטלנית**".

42. בעניינו, יש מקום לקבוע כי מתחם העונש ההולם כולל בתוכו פסילת רישיון נהיגה אשר נעה בין תקופה של 5 שנים לבין 20 שנה. אציין כי ישנם מקרים קיצוניים שאף נקבע ע"י בית המשפט כי הפסילה הינה לצמיתות, הכל בהתאם לנסיבות.

מהו העונש הראוי לנאשמת

43. בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשמת יש מקום להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

44. אמנם, כאמור, הלכה היא בנוגע לתאונות דרכים קטלניות כי ישלתמשקליותר ואף עדיפותלאינטרסהציבורי שבהרתעהמאשרלנסיבותהאישיות של הנאשמת. ברע"פ 6173/12 **עזרא רסקאי רדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.12) חזר ביהמ"ש העליון והדגיש כי יש לתת משקל נמוך, אם בכלל, לנסיבותיו האישיות של הנאשם בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, וזאת בייחוד כאשר לא מדובר ברף הנמוך. אולם, במקרה דנן, נוכח העובדה שאני סבור כי רשלנותה של הנאשמת נמצאת ברף הנמוך ובשל נסיבותיו המיוחדות של המקרה הטראגי הגעתי למסקנה כי יש מקום להתחשב בנסיבותיה האישיות והמיוחדות של הנאשמת.

45. זה המקום לציין כי אכן במקרה דנן מלאכה קשה בפני בית המשפט אשר צריך לגזור את דינה של הנאשמת שהינה אדם נורמטיבי, אשר ביצעה את העבירות שיוחסו לה וגרמה לתאונת הדרכים שבה נהרגה המנוחה שהינה קרובת משפחתה של הנאשמת במהלך נסיעה שמטרתה הייתה רצונה של הנאשמת לסייעה למנוחה בהכנות לאירוע משפחתי. יש מקום להתחשב בצער הרב שנגרם לנאשמת עצמה כתוצאה מן האירוע הטראומטי והטראגי וכן את הפגיעות הקשות שאירעו לנאשמת כתוצאה מהתאונה.
46. בעת מתן גזר הדין יש לקחת בחשבון, שמדובר באישה נורמטיבית בת 56 גרושה ואם לחמישה ילדים. הנאשמת ללא עבר פלילי ועברה התעבורתי כולל 2 הרשעות בלבד שהן טכניות כאשר היא מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 2009.
47. בנסיבות שלפנינו, התרשמתי כי רשלנותה של הנאשמת הייתה רשלנות רגעית שאין בה בכדי להעיד על אופי נהיגתה. כמו כן, יש להתחשב בעובדה כי הנאשמת לא הכירה את הדרך וכי טעתה במהלך נסיעתה שהתבצעה בהתאם להנחיות מכשיר הניווט, על אף שאין מדובר בנסיבה שיכולה להמעיט מאחריותה של הנאשמת.
48. יש לזקוף לזכותה של הנאשמת את העובדה כי נטלה אחריות על מעשיה. ואף יתרה מזאת, כפי שהתרשמתי וכפי שהדברים תוארו על ידי שירות המבחן, הנאשמת חווה קושי יומיומי משמעותי וצער רב על האובדן של המנוחה. המנוחה חסרה לה מאוד ועד היום קשה לה להבין ולקבל את שהתרחש. כמו כן, כפי שהתרשמתי מדבריו המרגשים של בעלה של המנוחה, הנאשמת במהלך השנים עזרה וסייעה למנוחה ולמשפחתה וגם כיום לאחר מותה של המנוחה הנאשמת עוזרת למשפחת המנוחה. אדגיש כי בעלה של המנוחה הביע תחנונו כי בית המשפט יקל בעונשה של הנאשמת ואף ציין את הצורך בקרבת הנאשמת למשפחת המנוחה בימים אלו.
49. הסניגור ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהתחשב בנסיבותיה האישיות של הנאשמת ולהימנע מהטלת עונש מאסר בפועל.
50. בשקלול כל השיקולים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש למקם את העונש הראוי לנאשמת על 6 חודשי מאסר. לאור כל האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי נוכח הנסיבות המיוחדות בתיק זה מצאתי מקום לקבל את המלצת שירות המבחן כאמור ולהורות כי המאסר יבוצע בדרך של עבודות שירות. אני סבור כי מדובר בעונש מוחשי, הרתעתי, שהולם את נסיבות ביצוע העבירות והנסיבות המיוחדות יוצאות הדופן של תיק זה. וזאת לצד פסילה לתקופה ארוכה ומשמעותית.

51. **בנסיבות אלה, מצאתי להטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:**

א. תשלום קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם ב-2 תשלומים חודשיים, החל מיום 01.08.17.

ב. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 10 שנים.

עמוד 8

הנאשמת פטורה מהפקדת רשיון נהיגה.

המזכירות תחשב מועד הפסילה מיום 9.5.15.

תשומת לב הנאשמת לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

ג. פסילה מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. אני מצווה על מאסרה של הנאשמת בפועל למשך 6 חודשים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחו"ד הממונה על עבודות השירות. על הנאשמת להתייצב ביום 05.09.17 בפני הממונה על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה.

תשומת לב הנאשמת שעליה לבצע כל העבודות המוטלות עליה במסגרת עבודות השירות עפ"י הנחיות שתינתנה לה מעת לעת ע"י הממונה במקום. כל הפרה של עבודות שירות תגרום להפסקה מיידית של עבודות השירות ולריצוי עונש מאסר בפועל.

ה. אני מצווה על מאסרה של הנאשמת למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור על הוראות סעיף 304 לחוק העונשין ו/או סעיף 67 ו/או 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א-1961, שעניינם בהתאמה גרימת מוות ברשלנות או נהיגה בפסילת רשיון או נהיגה ללא רשיון נהיגה בתוקף.

ו. בנסיבות המקרה, לאור דברי בעלה של המנוחה, לא מצאתי מקום להשית על הנאשמת פיצוי למשפחת המנוחה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ז סיוון תשע"ז, 11/06/2017 במעמד הנוכחים.

נאיל מהנא, שופט